

Sub cruce

Ziar săptămânal pentru aprofundarea Evangheliei și a vieții de credință

EDITOR: Preot D. CORNILESCU, »LÄNDLI«, OBERÄGERI, CANTONUL ZUG
Lucrarea costă 1,50 CHF trimestrial pentru Elveția și 2 CHF pentru străinătate.
Comenzile și întrebările trebuie adresate la: Kuranstalt »Ländli, Oberägeri, Cantonul Zug
Telefon: Oberägeri nr. 4 53 91 . Cont curent poștal: Zurich VIII 4925

Nr. 40, Oberägeri, 29 Septembrie 1940 anul 6

Cuvântul săptămânii: Hristos nu ar trebui să fie doar un concept pentru noi, în care credem. Mai degrabă, trebuie să vedem în El o persoană vie, pe care o putem cunoaște în moduri din ce în ce mai noi.

D. Cornilescu.

Ce este credința?

Evrei 11.1: *Acum credința este o încredere în lucrurile sperate, o convingere în ceea ce nu se vede*

Evrei 12:2: *Să alergăm cu stăruință în cursa care se află înaintea noastră, privind la Isus, autorul și desăvârșitorul credinței noastre.*

În capitolul 11 din Evrei găsim din nou și din nou cuvântul credință. Prin urmare, este important să învățăm și să înțelegem corect sensul acestui termen. Pentru că nu tot ceea ce credem că este credință, este credință. Doar Sfânta Scriptură ne oferă o definiție foarte clară la acest cuvânt. Ne spune nouă în termeni practici ce se înțelege prin aceasta. Biblia nu face o mare teorie și filozofie despre credință. Ea spune doar: Fă asta sau asta! Și oricine răspunde la asta a învățat ce înseamnă a crede.

Aici în capitolul al 12-lea este scris: Privește la Isus. Ar trebui să nu mai privim la orice altceva și să privim doar la El. Este ciudat că Sfânta Scriptură folosește tocmai această expresie pentru a ne arăta ce înseamnă a crede. Există un motiv specific pentru asta.

A crede înseamnă a te uita la Isus. Există două moduri de a privi. Puteți privi țintă la Hristos, sau și la Hristos. Mulți oameni cred tot ce spune Biblia despre Mântuitorul. Dar o fac doar cu capul. Ei spun: Este adevărat că Hristos este Fiul lui Dumnezeu și a venit în această lume ca să ne salveze. El a murit pe cruce pentru noi. El a înviat din morți și s-a înălțat la cer. Apoi ne-a at Duhul Său Sfânt. Acești oameni cred toate acestea. Dar o cred doar cu capul. Ei se uită la Isus și spun Da și Amin la tot ce aud despre El.

Este la fel ca și cum ni s-ar fi spus ceva despre Alexandru cel Mare. Știm exact istoria lui și faptele pe care le-a realizat. Vedem în el deja un erou minunat. Și dacă am fi întrebați atunci: „Crezi asta?”

Răspunsul nostru evident ar fi Da. Pentru că ni s-au spus toate acestea, le credem cu mintea. Am învățat-o deja la școală și am absorbit-o în cap cu mintea, pe atunci. Și exact la fel procedează oamenii și pentru Domnul Isus. Sunt oameni evlavioși și cred tot ce aud și citesc despre El. Dar viața lor rămâne complet neschimbată. Dacă cred că Alexandru cel Mare a trăit în Macedonia sau nu, este irelevant pentru viața și existența lor. Atâta timp cât merg la școală, vor învăța aceste lucruri. Dar mai târziu, când cresc, devin mai mult sau mai puțin indiferenți față de ceea ce au învățat.

Credem că pământul se învâрте în jurul soarelui? Da, pentru că așa spun oamenii de știință. Dar chiar dacă nu am crede că este adevărat, viețile noastre ar rămâne neschimbate. De obicei suntem destul de ortodocși și pozitivi în părerile noastre. Dar până la urmă asta nu face nicio diferență în viața noastră. Nu ne îndoim de nimic, nici măcar în zona creștină. Dar prindem totul doar cu capul. Prin urmare, Sfânta Scriptură se exprimă foarte precis, când spune că nu trebuie să ne uităm la Isus superficial, ci să privim țintă la El. Acum ce înseamnă asta de fapt?

Aduce o mare schimbare în viețile noastre atunci când privim corect o persoană. S-ar putea să avem niște datorii de plătit, să zicem o tranzacție-sumă de 1.000 de franci. Dar nu numai că am semnat-o, ci și cel care a garantat pentru noi, și-a scris numele pe spate. Termenul limită este m data de 30 al acestei luni. Termenul scadent de 30 se apropie. Azi este deja pe 26. Ne uităm în casa noastră și suntem șocați să descoperim că avem doar 800 de franci. Există, de asemenea, sau scrisoare de reamintire de la creditor pe 28. Ne simțim din ce în ce mai greu. Nu mai știm ce să facem și cum să apelăm la persoana, care a fost atât de drăguță cu noi și ne-a fost garant. După ce i-am explicat situația noastră, el ne-a spus: „*Nu trebuie să vă faceți griji. Numele meu este pe factura și de aceea plătesc eu pentru voi.*”

Ce s-a întâmplat? Deodată inima noastră grea redevine mai ușoară și mizeria noastră a dispărut. Acum ziua de 30 poate veni cu încredere. Garantul meu mă susține.

Acum reacționăm diferit față de persoana, care ne-a garantat și-l privim cu alți ochi. Ne uităm la această persoană și știm că își va ține cuvântul. Acest lucru face o diferență în viețile noastre. Este exact la fel și cu credința după Sfintele Scripturi. Când privim la Domnul Isus și ne bazăm pe El, această atitudine va aduce o schimbare în viața noastră. În timp ce eram îngrijorați înainte, acum putem fi fericiți și mângâiați.

Cum ar trebui să scăpăm de păcatele noastre? Chiar și cu cea bună voință din lume, nu putem face asta singuri. Ne târâm de la o înfrângere la alta, chinându-ne cu gândul că Dumnezeu ne va judeca în cele din urmă.

Totuși, de îndată ce ne uităm la Domnul Isus, toate îndoielile și grijile legate de păcat dispar din inimile noastre. El ne-a plătit toată datoria și noi ne ținem strâns de acest fapt. Acesta este credința conform Bibliei.

Credința reală constă în dependența totală de persoana Hristos. Așa cum mă bazez pe prietenul meu, care va plăti factura pentru mine pe 30, tot așa mă bazez pe Mântuitorul pentru vina mea de păcat. El a realizat mântuirea pentru mine.

Este la fel ca și cum eu de ex. aș trimite copilul meu în oraș. Poate fi încă prea mic pentru a conduce singur. Așa ca îl predau unei singure persoane și am încredere în ea că procedează corect. Această dependență și încredere de o singură persoană este adevărata credință.

Alt caz! Acum sunt bolnav și trebuie să mă operez. Mă duc la medic și spun: *Domnule doctor, mă bazez în întregime pe dv.* Asta este credința.

Același lucru este valabil și în viața interioară. Acum trebuie să nu ne încredințăm unei doctrine, ci unei persoane și anume Domnului Isus. El va face pentru noi tot ceea ce spune Sfânta Scriptură și învață Biserica. Predându-ne complet Persoanei Lui, credem.

Dar putem face asta doar dacă așteptăm totul numai de la El și nu privim la alt ajutor. A nu privi în altă parte, ci numai în sus, acesta este secretul credinței adevărate. Și în ceea ce privește mântuirea noastră, asta înseamnă, că trebuie să privim departe de propriile noastre lucrări, să nu ne mai încredem în puterile noastre. Să renunțăm ușor la tot ce ne-am lipit până acum. Am renunțat deja la propriile noastre abilități? Mai avem încredere în puterea noastră? Eu personal acum, mă mai preocup atât de mult de persoana mea?

Privind numai la Salvator, învățăm să credem corect. Toate lucrările noastre, oricât de bune, sunt pătate de păcat. Prin urmare, nu este posibil să ne putem cumpăra mântuirea prin nimic.

Credința adevărată nu înseamnă a încerca, a face sau a simți. Sunt oameni care spun: „Am încercat tot posibilul. Ei încercă și se străduiesc din greu să facă ceva bun. Dar asta nu este credință. Chiar și cei care vor să-și simtă păcatele iertate sunt pe o cale greșită.

O doamnă auzit la o întâlnire creștină că trebuie să crezi în Domnul Isus, dacă vrei să fii mântuit. Predicatorul vorbea despre versetul: „*Și Dumnezeu a aruncat asupra lui Isus toate păcatele noastre*. Doamna s-a străduit să creadă asta. Ea a plecat fericită acasă, căci ea se aștepta cu fermitate ca păcatele ei să fie iertate. Dar a doua zi era profund întristată. Ea nu mai simțea niciun sentiment de mântuire și, prin urmare, acum nu mai putea să creadă niciodată în ea. Fetița ei a fost cu ea cu o seară înainte la întâlnire. Când și-a văzut mama atât de îngrijorată. A spus *mamă, ai fost plină de bucurie ieri!* A, a răspuns mama, *ieri am putut să fiu fericită, dar azi totul a dispărut*. Atunci fetița a întrebat. „*Unde este versetul despre care a vorbit ieri predicatorul?*” Isaia 53, a spus mama. Copilul a spus atunci: *Mamă, mai există acest verset și azi?* când mama a răspuns afirmativ, micuța i-a spus că se poate încă bucura acum. Deodată. mamei i-a devenit clar ce înseamnă a crede. Sentimentele noastre se schimbă sau dispar complet. Asta nu este crucial.

Mântuirea noastră nu se bazează pe aceasta, ci doar pe Mântuitorul. Dacă nu ar fi așa. mântuirea noastră s-ar schimba constant. Atunci poate că vom fi mântuiți în această oră și nu vom fi mântuiți în următoarea.

Dar slavă Domnului, iertarea păcatelor noastre nu este legată de sentimentele noastre. Domnul Isus rămâne mereu la fel ca și mântuirea noastră. Oricine se așteaptă la asta știe să creadă corect. Așa cum este cu iertarea păcatelor, așa este și cu toate celelalte chestiuni ale vieții de zi cu zi.

S-ar putea să avem dificultăți. Ne străduim să trecem peste necazuri, dar nu reușim. Numai atunci când nu privim la nevoile, grijile și preocupările noastre și ne uităm numai la Hristos, situația noastră se va schimba Așteptând totul numai de la El, devenim complet dependenți de El. Și asta înseamnă cu adevărat să crezi. Privirea în altă parte și privirea țintă la El, nu este unică. Trebuie practicat din nou și din nou. Să încercăm câteva ore, sau câteva zile și vei observa că nu este atât de ușor. Pur simplu nu trebuie să ne pierdem curajul. Dar privirea la Mântuitor nu este suficientă, trebuie să avem de-a face cu El în practica zilnică și să învățăm totul de la El, căci vrem și noi să fim printre oamenii care cred. Îndrăznește să te uiți la Hristos și să exersezi din nou și din nou!

Unii spun: Oh, dacă as avea credința domnului X, bineînțeles că aș putea. Tot ce trebuie să faci este să iei în considerare ca ceva serios. Dar învățarea adevăratei credințe implică tot felul de înfrângeri. Principalul lucru în acest caz, este să fim sinceri, să nu privim în altă parte ci să privim țintă în sus în fiecare zi.

D. Cornilescu

Dumnezeu poate

(Romani 4.11)

Nu pot, dar Dumnezeu
Poate salva și elibera
Inima vinovată
Ușurat și întinerit
Nu mă uit la mine
Mă uit la Isus
Și spun cu bucurie
Eu nu pot, dar Dumnezeu poate

Eu nu pot, dar Dumnezeu poate
Păstrează, întărește, ridică
Forța genunchilor oboseți
Pentru a da bucurie inimilor.
Îmi pun povara asupra Lui
Împreună cu toate umblările mele
E prea greu și prea mare pentru mine
Eu nu pot, dar Dumnezeu poate

Eu nu pot, dar Dumnezeu poate
Mă poate călăuzi prin lume,
Pentru serviciul Său
De la o zi la alta
Dacă am propriul meu curaj
Forțele mele au fugit
Și apoi L-am apucat de mână -

Unter dem Kreuz

Wochenblatt zur Vertiefung evangelischen Glaubenslebens

HERAUSGEBER: PFR. D. CORNILESCU, »LÄNDLI«, OBERÄGERI, KANTON ZUG

Das Blatt kostet vierteljährlich für die Schweiz Fr. 1.50, für das Ausland Fr. 2.—
Bestellungen, Anfragen richte man an: Kuranstalt »Ländli«, Oberägeri, Kanton Zug
Telephon: Oberägeri Nr. 4 53 91. Postcheckkonto: Zürich VIII 4925

Nr. 40

Oberägeri, den 29. September 1940.

6. Jahrgang

Wochenspruch: Christus sollte für uns nicht nur ein Begriff sein, an den wir glauben. Sondern wir müssen in Ihm eine lebendige Person sehen, die wir in immer neuer Weise kennen lernen dürfen. D. Cornilescu.

Was ist Glaube?

Hebr. 11, 1: »Es ist aber der Glaube eine Zuversicht auf das, was man hofft, eine Ueberzeugung von Dingen, die man nicht sieht.«

Hebr. 12, 2: »Lasset uns mit Ausdauer laufen in dem Wettkampf, der vor uns liegt, indem wir hinblicken auf den Anfänger und Vollender unseres Glaubens, Jesus!«

Am 11. Kapitel des Hebräerbriefs finden wir immer wieder das Wort »Glauben«. Es ist deshalb wichtig, daß wir den Sinn dieses Begriffes recht verstehen lernen. Denn nicht alles, was wir für »Glauben« halten, ist in Wirklichkeit ein solcher. Sondern nur die Heilige Schrift gibt uns eine ganz klare Definition dieses Wortes. Sie zeigt uns mehr in praktischer Hinsicht, was damit gemeint ist. Die Bibel macht keine große Theorie und Philosophie über den Glauben. Sie sagt nur: »Tue dies oder jenes!« Und wer darauf eingeht, hat gelernt, was »glauben« heißt.

Hier im 12. Kapitel steht geschrieben: »Hinblicken auf Jesum.« Wir sollen wegschauen von allem anderen und nur hinsehen auf Ihn. Es ist eigenartig, daß die Heilige Schrift gerade diesen Ausdruck gebraucht, um uns zu zeigen, was »glauben« bedeutet. Aber das hat seinen ganz bestimmten Grund.

Glauben heißt: hinblicken auf Jesus. Es gibt zweierlei Möglichkeiten des Schauens. Man kann hinsehen zu Christus und auf Christus.

Viele Menschen glauben alles, was die Bibel vom Heiland sagt. Aber sie tun es nur mit dem Kopfe, d. h. sie blicken zu Jesus. Sie sagen: »Es ist wahr, daß Christus der Sohn Gottes ist. Er kam auf diese Welt, um uns zu erretten. Er starb für uns am Kreuze; Er ist auferstanden und gen Himmel gefahren. Dann hat Er uns Seinen Heiligen Geist gegeben.« Das alles glauben diese Menschen. Aber sie erfassen es nur mit ihrem Kopfe. Sie betrachten den Herrn Jesus und sagen Ja und Amen zu allem, was sie von Ihm hören.

Es ist dasselbe, wie wenn man uns etwas von Alexander dem Großen erzählen würde. Wir wissen genau Bescheid über seine Entwicklung und kennen die Taten, die er vollbracht hat. Wir sehen in ihm einen wunderbaren Helden. Und, wenn man uns dann fragen würde: »Glauben Sie das?«,

so wäre unsere selbstverständliche Antwort ein »Ja«. Weil man uns das alles gesagt hat, glauben wir es mit unserem Verstand. Wir haben es ja in der Schule schon gelernt und damals mit unserem Kopfe aufgenommen.

Und genau so machen es die meisten Menschen mit dem Herrn Jesus. Sie sind fromme Leute und glauben alles, was sie von Ihm hören und lesen. Aber ihr Leben bleibt davon vollständig unbeeinflusst. Ob ich glaube, daß Alexander der Große in Mazedonien gelebt hat oder nicht, ist für die Gestaltung meines Daseins ganz egal. Solange ich in der Schule bin, lerne ich diese Dinge. Aber später, wenn ich erwachsen bin, sind sie mir mehr oder weniger gleichgültig.

Glauben wir, daß sich die Erde um die Sonne dreht? Jawohl, weil die Gelehrten das behaupten. Aber, wenn wir das auch nicht für wahr halten würden, so bliebe deshalb unser Leben doch unverändert. Wir sind meist ganz orthodox und positiv in unseren Ansichten. Aber das macht letzten Endes gar keinen Unterschied in unserem Leben. Wir zweifeln an nichts auch auf christlichem Gebiet. Aber wir erfassen eben alles nur mit dem Kopfe.

Die Heilige Schrift drückt sich daher ganz genau aus, wenn sie sagt, daß wir nicht zu, sondern auf Jesum blicken sollen. Was heißt nun das eigentlich?

Es bringt eine große Aenderung in unser Leben hinein, wenn wir auf eine Person richtig schauen. Wir haben vielleicht irgendeine Schuld zu bezahlen, nehmen wir an, einen Wechsel über 1000 Fr. Aber nicht nur wir haben ihn unterzeichnet, sondern auf die Rückseite schrieb auch noch derjenige, der für uns bürgt, seinen Namen.

Der Fälligkeitstermin am 30. ds. Mts. rückt immer näher. Heute ist schon der 26. Wir schauen in unsere Kasse und entdecken mit Schrecken, daß wir nur 300 Fr besitzen. Da kommt am 28. auch noch ein Mahnbrief des Gläubigers. Uns wird immer schwerer zumute. Wir wissen uns gar nicht mehr zu helfen und wenden uns mit unserer Not an denjenigen, der damals so nett zu uns war, als er den Bürgen für uns machte. Nachdem wir ihm unsere Lage geschildert haben, sagt er zu uns: »Sie brauchen sich nicht zu sorgen. Mein Name steht auf dem Wechsel und deshalb zahle ich für Sie.«

Was geschieht nun? Mit einem Male wird unser schweres Herz wieder leichter und unsere Not ist verschwunden. Jetzt kann der 30. getrost kommen. Mein Bürge tritt ja für mich ein.

Merken wir, daß wir in diesem Fall ganz anders auf die Person, mit der wir es zu tun haben, blicken? Wir schauen auf sie und wissen, daß sie ihr Wort halten wird. Das macht einen Unterschied in unserem Leben.

Genau so ist es mit dem »Glauben« nach der Heiligen Schrift. Wenn wir auf den Herrn Jesus sehen und mit Ihm rechnen, so bringt diese Einstellung eine Aenderung in unser Leben hinein. Während wir uns vorher gesorgt haben, werden wir jetzt froh und getrost sein können.

Wie sollen wir unsere Sünden los werden? Mit dem besten Willen gelingt uns das nicht in eigener Kraft. Wir schleppen uns von einer Niederlage zur anderen und quälen uns mit dem Gedanken, daß uns Gott schließlich verurteilen wird.

Sobald wir jedoch auf den Herrn Jesus schauen, verschwinden alle Zweifel und Sorgen in bezug auf die Sünde aus unserem Herzen. Er hat unsere ganze Schuld bezahlt und wir halten uns an diese Tatsache. Das ist Glauben nach der Bibel.

Wirklicher Glaube besteht in der völligen Abhängigkeit von der Person Christi. Genau so, wie ich mit meinem Freunde rechne, der den Wechsel am 30. für mich bezahlen wird, so verlasse ich mich im Blick auf meine Sündenschuld auf den Heiland. Er hat die Erlösung für mich vollbracht.

Es ist dasselbe, wie wenn ich z. B. mein Kind in die Stadt schicke. Es ist vielleicht noch zu klein, um allein fahren zu können. Da übergebe ich es einer Person und vertraue ihr, daß sie es recht machen wird. Dieses Abhängigsein und Sichverlassen auf eine Person ist wahrer Glaube.

Oder ein anderer Fall! Ich bin krank und sollte mich einer Operation unterziehen. Ich gehe zum Arzt, schildere ihm meinen Zustand und sage: »Herr Doktor, ich verlasse mich ganz auf Sie.« Das ist Glaube.

Im inneren Leben gilt das Gleiche. Wir brauchen uns nicht einer Lehre anvertrauen, sondern einer Person und zwar dem Herrn Jesus. Er wird all das für uns tun, was die Heilige Schrift sagt und die Kirche lehrt. Indem wir uns völlig Seiner Person überlassen, glauben wir.

Das gelingt uns aber nur dann, wenn wir alles von Ihm allein erwarten und wegschauen von jedem anderen Ding. Wegschauen und hinblicken auf — das ist das Geheimnis des wirklichen Glaubens. Und in bezug auf unsere Errettung bedeutet das, daß wir wegschauen müssen von unseren eigenen Werken. Wir dürfen all das nicht mehr berücksichtigen, woran wir uns bisher gehalten haben. Haben wir unser eigenes Können schon fallen lassen? Vertrauen wir noch auf unsere Kraft? Oder geht uns unsere Person nichts mehr an in dieser Hinsicht?

Indem wir nur ausschließlich auf den Heiland blicken, lernen wir es, recht zu glauben. Alle unsere eigenen Werke, und seien sie noch so gut, sind befleckt mit Sünde. Deshalb ist es niemals möglich, daß wir uns durch sie unsere Erlösung erkaufen können.

Echter Glaube ist nicht ein Versuchen, Tun oder Fühlen. Es gibt Menschen, die sagen: »Ich habe mein Bestes probiert.« Sie bemühen sich und strengen sich furchtbar an, etwas Gutes zu tun. Aber das ist kein Glaube. Auch diejenigen, die ihre Sündenvergebung fühlen wollen, sind auf einem verkehrten Wege.

Eine Dame hörte in einer christlichen Versammlung, daß man an den Herrn Jesus glauben müsse, wenn man errettet werden wolle. Der Prediger sprach gerade über den Vers: »Und Gott warf alle unsere Sünden auf Jesus.« Die Dame strengte sich an, das zu glauben. Fröhlich ging sie nach Hause; denn sie rechnete fest mit der Vergebung ihrer Schuld.

Aber am nächsten Tage war sie tief betrübt. Sie fühlte nichts mehr von ihrer Erlösung und konnte deshalb auch nimmer daran glauben.

Ihr kleines Mädchen war auch mit ihr zusammen am Abend vorher in der Versammlung gewesen. Als es nun die Mutter so bekümmert sah, sagte es: »Mama, was ist denn los? Du warst doch gestern voller Freude!« »Ach ja, Kind«, antwortete die Mutter, »gestern konnte ich glücklich sein. Aber heute ist alles verschwunden.« Da fragte die Kleine: »Wo steht denn der Vers, von dem der Prediger gestern sprach?« »Jesaja 53«, sagte die Mutter. Darauf meinte das Kind: »Mama, steht dieser Vers heute auch noch da?« Als die Mutter das bejahte, behauptete die Kleine, daß man sich dann doch auch jetzt noch darüber freuen könnte.

Mit einem Male wurde es nun der Mutter klar, was »glauben« heißt. Unsere Gefühle wechseln oder verschwinden ganz. Aber das ist nicht das

Ausschlaggebende. Unsere Errettung gründet sich ja nicht darauf, sondern nur auf den Heiland. Wenn das nicht der Fall wäre, würde sich unsere Erlösung dauernd ändern. Dann wären wir vielleicht in dieser Stunde errettet und in der nächsten schon nicht mehr.

Aber Gott sei Dank, ist die Vergebung unserer Sünden nicht so unbeständig wie unsere Gefühle. Der Herr Jesus bleibt immer gleich und genau so unsere Erlösung. Wer damit rechnet, versteht es, recht zu glauben.

Wie es mit der Sündenvergebung ist, so geht es uns auch mit all den anderen Angelegenheiten des täglichen Lebens.

Wir haben vielleicht irgendeine Schwierigkeit. Wir strengen uns an, um durchzukommen. Aber es gelingt uns nicht. Erst, wenn wir wegsehen von unseren Nöten, Sorgen und Kümernissen und allein auf Christus blicken, tritt eine Aenderung unserer Lage ein. Indem wir alles nur von Ihm erwarten, werden wir vollständig abhängig von Ihm. Und das heißt in Wahrheit »glauben«.

Dieses Wegschauen und Aufblicken ist nicht nur ein einmaliger Akt. Es muß immer wieder geübt werden. Versuchen wir es einige Stunden oder ein paar Tage und wir werden merken, daß das gar nicht so leicht geht. Wir dürfen nur den Mut dabei nicht verlieren.

Aber das Blicken auf den Heiland genügt nicht, sondern wir müssen wirklich in der Praxis des Alltags mit Ihm rechnen und alles von Ihm erwarten.

Daß wir doch auch zu den Menschen gehören möchten, die den Glaubensblick auf Christus wagen und immer wieder aufs neue üben!

Manche sagen: »Ach, wenn ich nur den Glauben von Herrn X. hätte!« Selbstverständlich können sie ihn haben. Sie müssen ihn nur in Anspruch nehmen.

Aber bei dem Lernen des wahren Glaubens geht es durch allerlei Niederlagen. Die Hauptsache jedoch ist, daß wir aufrichtig uns danach ausstrecken und täglich das Wegsehen und Aufblicken üben. D. Cornilescu.

Gott kann

(Römer 4, 11)

Ich kann nicht, doch Gott kann
Erretten und befreien,
Das schuldbeladene Herz
Entlasten und erneuern.
Ich blicke nicht auf mich,
Ich blicke Jesum an,
Und spreche glaubensfroh:
Ich kann nicht, doch Gott kann.

Ich kann nicht, doch Gott kann
Bewahren, stärken, heben
Den müden Knien Kraft,
Dem Herzen Freude geben.
Ich lege meine Last auf Ihn
Samt allem Bann,
Der mir zu schwer und groß.
Ich kann nicht, doch Gott kann.

Ich kann nicht, doch Gott kann
Mich durch die Welt geleiten,
Und mich für Seinen Dienst
Von Tag zu Tag bereiten.
Wenn mir der eigne Mut,
Die eigne Kraft zerrann,
Dann fass' ich Seine Hand: